

105344

Et utdrag fra møtet den 9. februar d.å. på Finbergs kontor.

På ovennevnte møte var følgende tilstede:

Forlagssjef Finberg, Riksøkonomisjef Fossum, Kontorsjef Lappegård og Kilberg.

Riksøkonomisjefen opplyste at møtet var i anledning klager som var kommet inn på meg ang. min behandling av en del av personalet ved min avdeling. Klagen gikk ut på at jeg brukte munn på dem.

De som var fremkommet med klage var:

1. Torsvik
2. Lium
3. Solveig Andersen
4. Hestekjøreren
5. Lappegård der beklaget seg over at jeg ikke utførte arbeide som han påla meg.
6. Klage fra Forlagssjefen.
7. Klager som lå ca. et helt år tilbake.

1. Torsvik ble ansatt som bud og pakker samt til forefallende arbeide. Han har vist stahet og dårlig oppfatningsevne fra første stund av hvorfor jeg henviser til en del tilfeller.

I annonsen han ble ansatt etter stod henv. Kilberg, oppg. D.II.

T. henvender seg til Lappegård, oppg. C.II.

Jeg gjorde ham med engang oppmerksom på det og håpet at en slik feil ikke ble det vanlige.

Jeg sendte ham til Tollstedet, ga instruks om arbeidet og ba ham ta godt vare på lisensen da det var denne vi fikk pengene på. Dessverre viste det seg at lisensen ble bortkastet og det fikk jeg først vite dagen etter da Lappegård ringte meg opp og ga beskjed om at den var tilsendt ham i posten fra et firma.

En dag sendte jeg ham til Østbanen for å levere reisegods til Steinkjær for Klevenberg. Først måtte billetten løses for å få levert godset. Hva gjør så Torsnes? Han løser billetten, men leverer godset til portneren. Dette fikk jeg ikke vite før Klevenberg kommer tilbake fra reisen og vi måtte hente pakkene nede hos portneren.

Han sløser med papir og hyssing tross jeg gang på gang har advart ham. Denslags gjentar seg også med mange andre ting.

Han liker svært godt å sitte hos damene og fremholde Tysklands små sjangser i krigen.

Til nyttår satte jeg ham til å telle opp bøker, men det viste seg at han talte ca. 130 stk. feil av 2000 bøker.

Jeg satte ham til å finne fram brosjyrer i arkivet, forklarte nøiaktig hvordan det skulde gjøres. Han kastet bort nummerne og rotet ixx isammen så tre mennesker måtte holde på en hel formiddag for å få orden i det igjen.

En dag ba jeg ham gå over i bokholderiet med 5 bøker "Ny Reformasjon". Han tar 5 bøker og går. Kommer tilbake igjen med frk. S. Vestad i hende som viste ham 5 bøker av "Den store bøygen" som hun hadde mottatt. Allikevel påstod han at han hadde levert de 5 førstnevnte.

Slike tilfeller kan nevnes i fleng.

Jeg bruker ham mest til å gå erender i byen. Da benytter han tiden også til kino og restauranter.

Hans arbeide består også i å gå på posthuset om ettermiddagen, men nekter dette 20 minn. før kl.4. skjønt arbeidet kan gjøres på 10 minn. og han kan gå rett hjem etterpå,

Det har også hendt at han har lagt masseforsendelser direkte i nærmeste postkasse så brevsjefen neste dag har ringt opp og beklaget seg. Sist lørdag ba jeg ham gå ned til Riksdapoet med en pakke som hastet. Da var kl.11. Kl.1. var fremdeles pakken ikke besørget. Han nektet å ta med brevene til posthuset med påskudd at han skulde komme tilbake og hente dem, men jeg så ikke mer til ham den dag.

Av ovennevnte kan De se om jeg ikke har hatt grunn til å bruke munn av og til og ikke la det skure.

Jeg tar ikke noe hensyn til om de er flinke til å gå erender for Finberg.

Jeg har gjentagne ganger klaget både til Finberg og Lappegård, men uten resultat. Noen gjentagelse av Engmann som var av samme type som Torvik vil jeg ikke ha. Jeg tok Engmann med inn til Finberg og beklaget meg. E. sa han kunne slutte som jeg sa var best, men Finberg nektet at han skulde fjernes. Tror noen han ble bedre etter det ?

Lium, ansatt som altnuligmann, har jeg ikke hatt noen grunn til å bruke munn på med unntagelse av et par ganger. Det var den dagen han var med Torsvik på kino i arbeidstiden og så for at han kom for sent om morgenen. Det gjorde jeg for at forsømmelsen ikke skulde smitte på de andre. Dette var også den dag han var med Torsvik inn til Finberg.

Solveig Andersen har vært ansatt som pakkerske i ca. 2 år. Jeg har irettesatt henne et par ganger. Grunnen første gang husker jeg ikke, men annen gang var den dag hun ble innkalt til Finberg. Jeg ba henne 3-4 ganger gå fra platearbeidet til pakking av N orlandir da jeg vilde ha alt på en lisens ved levering utenlands. Grunnen til hennes uvillighet antar jeg var at hun var blitt informert om en plan om overflytting til Fritt Folk, hvilket hun sa hun ikke vilde, da det muligens ble på samme måte som tidligere i Viking med råde gutter og mannfolk. Hun har alltid vist seg å være flink og villig.

Hestekjørereren. førte opp 1½ time mer på regningen enn det var brukt + 1 kr. mer enn den av myndighetene fastsatte pris pr. time. Regningen var satt opp med kr.9,50 per enn prisen. 2 timer var også rikelig tid på å kjøre 2 vendinger til posthuset da alt lå før dig nede i gangen og det var bare å lesse av på rampen på posthuset da en mann var med fra oss til ekspedering der nede. Han fikk oppgjør etter første tur for å spare tid til oppkjøring hit. At Finberg og Lappegård forsvarte dennes fremgangsmåte og ga tips til omgåelse av bestemmelsen (i form av driks o.s.v.) kan jeg lett forstå. Jeg protesterte mot enhver omgåelse. Riksøkonomisjefen sa bare at det ofte gjøres i form av tantieme for lønninger. At det benyttes på restauranter har jeg hørt om, at hvis en kaster til kelneren en 10,-kr. så får man en dram til 3-4 kr. I dette tilfelle blir det jo av private penger. Kan systemet forsvares i forretning hvor en føler ansvar for disposisjoner av andres midler?

Neste gang kunne en komme med 200 bøker og skrive regning på 350 + 25 % høyere pris. Når skal en si stopp? Jeg bemerket bare til ham at han hadde satt opp låtime for meget tid og spurte hvorfor han tok 4,-kr. når prisen pr.time var avertert med kr.3,-. (Fylkesmann Blehrs kunngjøring i F.F.5.2.45.) Jeg nevnte jeg kunne få revisjonsbemerkning. Han følte seg antagelig trådt på tærne og nevnte dette til Torsvik som løp til Finberg med det.

Det er riktig at jeg har protestert på forsendelsen som Lappegård har pålagt meg. Det gjaldt forsendelser til sperrede områder. Nå sist ved forsendelsen av Nørlandir. Jeg ga ham beskjed om at vi måtte ta ut de som skulde til de russisk besatte områder i Tyskland. Men han mente vi skulde sende det allikevel da vi fikk betaling når lisensen forelå. Jeg mente det ikke hadde noen hensikt, men var bare til belastning for postverket. Lappegård ga imidlertid beskjed til frk.Hofmann at det skulde pakkes. Så kom kf.B Jørklund og jeg forklarte ham forholdet og spurte om hans mening. Han sa det var meningsløst, og forbaa det for Klevenberg som ga beskjed om at det ikke skulde sendes.

Finberg fremholdt at jeg ikke hadde etterkommet ordre et par ganger. Her vil jeg bemerke følgende:

Den 5. eller 6. februar kl.4.eftm. ringte Finberg meg opp og sa ordrett: "Kilberg, nå har jeg snakket med styret og vi er blitt enig om at Viking Forlag skulde stenge kl.4, for da kunne vi nekte personalet å gå ut midt på dagen og istedetfor en ½ times frokost kun ha 20minn." Jeg gjorde ham opmerksom på at vi aldri brukte mer enn en ½times frokost og ut fikk ingen gå uten absolutt nødvendigheter. "Det er ikke for Deres personale, men for personalet i sin helhet". Jeg sa jeg skulde undersøke muligheten av det. "Det er bestemmelse fra styret" fortsatte Finberg. Jeg sa: "Styret tok vell det forbehold om det var forenlig med det a arbeide vi kontraktmessig har påtatt oss. Vi får ofte ikke N.A.T. før kl.3 eftm. og det skal legges i konvolutter og posteres. Dessuten vil det bli ca.3 timer pr.dag mindre arbeidstid på et menneske. Vi har vanskeligheter med å holde oss ajour nå, hvordan skal det da bli når en får 20minn. kortere arbeidstid for hver?" "Det greier seg nok, mente Finberg. (Jeg burde jo bare være glad for å slippe en ½ time før om dagen, men mente at plikten burde gå foran). Jeg tok ham imidlertid ikke så alvorlig da det var så langt ut på eftermiddagen.

Jeg undersøkte hos noen av oppdragsgiverne (Rpl. og N .A.T.) hvordan det kunne organiseres. Kontorsjef E skeland sa han var avhengig av stoffet fra England og Sverige når det kom inn og dessuten var det endel galt med stensilmaskinen av og til som sinket arbeide, men stoffet måtte sendes samme dag vi fikk det. (Efter kontrakt med Rpl. og Viking Forlag kan ikke Viking fordre overtidsbetaling.) Jeg gikk så til kf.Bjørklund med spørsmålet som ble tatt opp på postmøtet den 8.februar, da han mente det vilde berøre andre avd.le-dere også. Klevenberg fremholdt at Viking Forlag måtte ha samme arbeidstid som Rpl.

Finberg fremholdt at jeg ikke hadde noe på postmøtet å gjøre. Jeg har tidligere hatt dette oppe med ham og mente det var nødvendig for distribusjonen da det er der jeg mottar oppdragene for distribueringen. Finberg har også gjentagne ganger framholdt at jeg burde få den ekstrabetaling som jeg tidligere mottok fra Viking for fremmøte på postmøtene fra Rpl. Dette måtte vell betraktes som en anerkjennelse, men det stod vell også til meg hvorvidt jeg vilde ha betaling eller ei.

Distribusjonen idag har mange vanskeligheter både med transport og forsendelser, og de mennesker som idag ofte melder seg ledig, må tas inn på prøve (etter 12 gangers avertering meldte det seg kun en mann.) Er de umulige får en forsøke å få mest mulig og best ut av dem.

Jeg fremholdt at vi idag må være NS menn og gå foran med et godt eksempel, være først om morgenen og unnvære de søte drammene i arbeidstiden og heller gå med NS merke. Finberg mente det ble en privat sak og svarte at han aldri gikk med NS merke. Jeg fremholdt at det var ordre fra NS Fører. Lappegård bemerket at vi ikke kom frem med dette om drammene så lenge Evensen og jeg var med på det. Til det kan bemerkes at vi 2 ganger ble tilbudt et glass av Finberg. Det var forevrig over arbeidstid og den ene gang var 17.mai. Dessuten var det ingen som visste ~~dengang~~ dengang at det skulde bli en vane.

Klage som kom frem møtting som var foregått for ca. 1 år siden, mener jeg det er liten grunn til å komme med nå. Det må vell være nokk å nevne at de guttene som var ansatt i Viking selv sa de var der for å gjøre minst mulig arbeid og mest mulig ugang. Kontorsjef Esbensen ødela dem også med sine private-erender så guttene mente de hadde en viss makt på ham. Det ble også benyttet mot ham da de fikk oppsigelse.

Jeg fremkom på møtet med krav om at de andre av mitt personale burde få uttale seg om meg som sjef. Frk.Hofmann, frk.Tveito og Elna Andersen. Jeg mente og så at visergutt Arne Huseby måtte få uttale seg. Ovennevnte har alltid utført det arbeide jeg har pålagt dem og gav derfor ingen anledning til irrettesettelse.

Den eneste som fremkom med klage var Torsvik. Lium var med for å si opp sin stilling da han mente det ble for meget arbeide for ham hvis Torsvik sluttet. Frk.S.Andersen ble innkalt av Finberg pr.telefon samme dag hun hadde fått irrettesettelse, altså andre gangen på 2 år, og var vell også forårsaket av Torsvik. Det er jo fortreidelig at folk ikke kan utføre det de selv lyster på et arbeidssted.

Jeg tror Finberg og Lappegård med bedre grunn kunne ha bebreidet meg for pliktforsømmelse hvis jeg ikke hadde gjort som jeg gjorde og jeg ikke hadde varetatt Forlagets interesser.

5.

Debsauten trodde jeg at jeg var ansatt for å gjøre min plikt og øve orden og rettferd, så får freden komme som nr.3.

Finberg og Styret burde sette pris på å ha en mann i distribusjonen som bryr dem minst mulig og som det ikke kommer klage på hverken fra oppdragsgiver eller mottager og som i alt ser på Forlagets og Propagandaens interesser.

Oslo den 16.februar 1945.